

[Skjærbæk.]

passeret et andet Sted i Landet paa et Sindsygehospital, havde det været et rent Statsanliggende, men da Københavns Kommune ved Socialreformens Ikrafttræden havde et stort udbygget Sindsygehospitalsvæsen, blev det ordnet paa den Maade, at man fortsat brugte disse Hospitaler, anerkendte dem som Led i Sindsygeforsorgen, og saaledes at Staten betaler et vist Beløb pr. Patient som sin Udredelse af Udgifterne ved Sindsygeforsorgen. Dette giver vel ikke i og for sig Staten nogen Ret til Indblanding i den kommunale Administration af disse Hospitaler, men paa den anden Side maa man sige, at der er ogsaa en direkte Statsinteresse i, hvordan Sindsygehospitalerne under Københavns Kommune administreres, idet Staten efter Forsogsloven er pligtig til at betale for Sindsygeforsorgen.

Jeg mener, at den stillede Paastand paa Overgang til Dagsordenen er for vidtgaende, idet jeg ikke kan se, at det fremkomne giver Anledning til at nedsætte en Kommission med den Opgave at undersøge Københavns Kommunes Hospitalsadministration og afgive Beretning til Tinget om Undersøgelsens Resultat. Hermed sigtes der langt videre, end de Ting, der foreligger oplyst, giver Adgang til. Derimod synes jeg, at selve den konkrete Sag, som er fremdraget her, er af en saadan Beskaffenhed, at der er al Grund til at faa Adgang til at se nærmere paa den, og jeg tillader mig derfor at stille det Forslag, at Sagens Behandling standes og henvises til et Udvalg paa 15 Medlemmer, og af dette Udvalg bør naturligvis Forespørgeren have Adgang til at blive Medlem.

Formanden: Jeg gør opmærksom paa, at man ikke kan standse en Forespørgsel ved at nedsætte et Udvalg.

Valdemar Sørensen: For et Medlem af Samfundet, der ikke tilhører Tjenestemandskredse, paatvinger der sig ved denne Forhandling og ved det, der er oplyst om den Sag, der ligger til Grund for den, det Indtryk, at i Virkeligheden er Tjenestemandsklassen i Landet saa langt stærkere beskyttet i sine Erhvervsrettigheder og i sine Erhvervsstillinger end andre Mennesker. Jeg beder ærede Medlemmer blot tænke paa, hvordan det var gaaet en Mand af samme Støbning som ham, hvis Sag det ærede Medlem Hr. Svend E. Johansen her forfægter i Dag, hvis han skulde have godtgjort Berettigelsen af sin Opfattelse ude i det private Erhvervsliv. Jeg siger naturligvis ikke, at det er forkert,

at Tjenestemændene er beskyttet som de er, tværtimod. Det offentliges Stilling og Forpligtelser som Arbejdsgiver bør naturligvis danne et ophøjet Eksempel for de private, men jeg kan ikke lade være med ved denne Lejlighed at fremdrage, at her sidder en Mand til Trods for Sagens Udvikling og Gang endnu i sin Stilling, medens han, hvis han havde været ude i det private Erhvervsliv, vistnok vilde have været et helt andet Sted.

Om selve Sagen vil jeg gerne have Lov til at sige, at den deler sig for min Betragtning efter to Linier, som ogsaa var tydelige baade i den ærede Forespørgers og i den højtærede Indenrigsministers Indlæg. Den første er det rent administrative Forhold, Københavns Kommunes og dens administrative Organers Stilling til den paagældende Tjenestemand og hans Klager. Dér forekommer det jo mig, hvis jeg et Øjeblik skulde gaa ind paa den ærede Forespørgers Tanke om, at dette høje Ting skulde begynde en Undersøgelse af Forholdet, at der alligevel paatvinger sig mig en Tvivl om, hvorvidt vi var i Stand til at gøre nogen Nytté i saa Henseende. De Begivenheder, der her er Tale om, de Forhold, der skulde undersøges, ligger jo langt tilbage i Tiden, nogle af dem er mere end 10—15 Aar gamle, de er for Aaringer siden undersøgt i Københavns Kommune af de parlamentariske Organer dér, af Udvalg med Medlemmer af de mest forskellige politiske Anskuelser, som havde Begivenhederne meget længere inde paa Livet, Oplysninger, de skulde indhente, liggende ved Siden af sig. Den Undersøgelse, en Forsamling som dette høje Ting kunde foretage af en saadan Sag, vilde jo kun blive, om jeg saa maa sige, et historisk Tilbageblik. Jeg tror ikke, man dér har andet end at forlade sig paa, at Undersøgelsen, som den højtærede Indenrigsminister sagde, er foretaget af et parlamentarisk Udvalg, af en parlamentarisk Kontrol, som har sagt sin Mening om den. Vi kan have denne eller hin Mening om denne Afgørelse, men jeg vil nære nogen Tvivl om, at man fra dette Tings Side selv ved en Undersøgelse af de utallige Akter, der har ophobet sig, i en saadan Sag kunde komme til et andet Resultat. I hvert Tilfælde, hvis dette høje Ting kom til et andet Resultat, saa vilde jeg ikke engang være overbevist om, at det var mere retfærdigt end det kommunale Udvalgs.

Den anden Side af Sagen er den rent retslige, Spørgsmaalet om den politimæssige Undersøgelse. Dér har Sagen jo gennemløbet alle de tilbørlige Instanser og har faaet den